

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΟΘΗΚΕ

ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο Αναφορά στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδί, **τρυφερή** η *σάρκα* του, ο ήλιος, το φεγγάρι, η βροχή, ο αγέρας, η σιωπή, όλα πέφτουν απάνω του, *ζύμη αφράτη* είναι και το ζυμώνουν. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο με απληστία, τον δέχεται το σπλάχνο του, τον αφομοιώνει και τον κάνει παιδί.

Θυμούμαι, καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο ήλιος καίγονταν ο αγέρας, σ' ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά πατούσαν σταφύλια, μύριζε ο κόσμος μούστο, κι εγώ σφαλνούσαν τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα κι έρχονταν ο Θεός, όσο ήμουν παιδί ποτέ σε με γέλασε, έχουνταν, παιδί κι αυτός σαν και μένα, και μού 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του – τον ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. « Χάρισμα σου, μού 'λεγε χάρισμα σου, παίξε μαζί τους εγώ έχω κι άλλα» Άνοιγα τα μάτια, ο Θεός εξαφανίζονταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.

Μαργαρίτα

και

Ισιδώρα